

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Waarheid laat zich toetsen, keuren ;
»Zoekt en vindt« — beproeft dat woord !
Klopt — daar openen zich de deuren,
En de Dag stroomt door de poort !

15 APRIL 1931

No. 8

36e JAARGANG

DE 1260 DAGEN IN DE JOHANNESOPENBARING.

(Openb. 12 : 6).

Gregorius I werd bisschop van Rome in het jaar 590 n. Chr. Hij was een man van groote geleerdheid en ongewoon genie en ontembare levenskracht. Hij slaagde er in, de stad Rome te bewaren tegen een inval van de Lombardiërs en bracht vriendschappelijke betrekkingen tot stand tusschen de inwoners dier stad en de vreemdelingen. Hij hield er een gezant op na aan het hof te Constantinopel, en toen de Keizer en diens gezin wreedaardiglijk vermoord werden door Phocas, haastte hij zich den overweldiger te feliciteeren. Gregorius stierf in het jaar 604, en drie jaar later werd het vraagstuk van het oppergezag van Rome aan Keizer Phocas voorgelegd, die uitspraak deed ten gunste van Rome.

„Bonifacius III, die slechts tien maanden lang paus was in het jaar 607, was de eerste aan wien de titel van Algemeen Bisschop van het Christendom toegestaan werd door den Griekschen Keizer (Phocas).” (The New International Encyclopedia, Vol. 3, p. 278.) Door dit keizerlijk besluit werd ten langen leste het pausdom erkend als een gevestigd instituut. Het was de laatste vijlstreek eener eeuwenlange poging, het bestuur der Kerk van Jezus Christus omver te werpen.

De rol door Keizer Phocas gespeeld in dit werelddrama doet ons even stilstaan bij de vraag wat zijn karakter en persoonlijkheid waren. Wie was die man, aan wien veronderstelde vertegenwoordigers van den Heer ten langen leste het recht overgeven om een vraagstuk op te lossen dat tot de uitsluitende jurisdictie van Jezus Christus behoorde?

Wij treffen Phocas voor het eerst aan in het leger van de Donau als een onopvallend hoofdman over honderd. Daarna, toen de soldaten tegen Keizer Maurits rebelleerden, zijn aanhangers

vermoordden en den troon onbezet verklaarden, leidde Phocas hen naar Constantinopel. Tusschen het volk van die stad en het leger was het koek en ei. Fanatieken snelden door de straten en kreten Maurits uit in den naam van God en hij werd openlijk beledigd door het gespuis. Op een keer werd een slaaf uitgedost als de Keizer, op een ezel gezet en door de straten geleid en door de menigte beschimpt. Maurits wist dat hij niet veilig was in de stad, waarom hij vluchtte. Phocas werd toen tot Keizer uitgeroepen en naar behooren gewijd door den Patriarch van Constantinopel in de Kerk van St. Johannes de Dooper.

De volgende stap, die Phocas nam, was Maurits en zijn gezin te laten vermoorden. De doodsgezanten, zegt Gibbon, werden naar Chalcedon gezonden: zij sleurden den Keizer uit zijn schuilhoek, en de vijf zonen van Maurits werden een voor een vermoord ten aanschouwe van hunnen doods martlijdenden vader. Het tragische schouwspel eindigde ten laatste met het vermoorden van den Keizer zelve.

Gibbon geeft een natuurgetrouwe penttekening van Phocas, den overweldiger:

„De pen van een onpartijdig geschiedschrijver heeft het portret van een monster geteekend: klein en mismaakt, met opeengedrongen borstelige wenkbrauwen, rood haar, baardelooze kin, en zijn wang ontsierd en verkleurd door een geweldig litteken. Ongeletterd en onkundig van de wet, ja zelfs van de wapendienst, was hij in de hoogste rangen des te erger toonbeeld van wellust en dronkenschap; en zijn beestachtige uitspattingen schaadden zijn onderdanen of onterden hemzelve. Zonder zich voor te doen als een vorst, zwoer hij den soldatenstand af, en de regeering van Phocas bracht Europa een vernederenden vrede en Azië een verwoestenden oorlog.” (Decline and Fall of the Roman Empire. Vol. 4, p. 454.)

Phocas zette zijn regeering van wellust en bloed voort tot op het jaar 610 n. Chr. toen hij gevangen genomen werd door Heraclius. Als gevangene onderging hij alle mogelijke vernederingen en kwellingen. Ten laatste werd zijn hoofd van de romp gescheiden en de verminkte overblijfselen in de vlammen geworpen. Dat is de penttekening van Keizer Phocas; dat was zijn lot. Dat is de geschiedenis van den man die gewijd werd door den Patriarch van Constantinopel, gefeliciteerd door den Bisschop van Rome bij zijn troonbestijging, en tot wien men zich ten laatste wendde om een uitspraak over het vraagstuk van het oppergezag van den Roomschen stoel.

Bizondere aandacht wordt gevestigd op den datum van dit keizerlijk besluit. Het werd, zooals wij gezien hebben, uitgevaardigd in het jaar 607 n. Chr. Die datum duidt derhalve het voltooiën van den afval aan. Van dien datum af moeten wij de vlucht der „Vrouw” in de wildernis rekenen. (Openb. 12:6.) Haar kind was

reeds lang opgestegen tot den troon Gods. Dat wil zeggen: het Priesterschap was weggenomen; nu ging de Kerk zelve in ballingschap.

Johannes de Openbaarder zegt uitdrukkelijk dat deze ballingschap der Kerk 1260 dagen, of jaren, zou duren. Maar dat zijn maanjaren. En 1260 maanjaren van 354 dagen elk staan gelijk met $1222\frac{1}{2}$ van onze zonnejaren. (Zie Luitenant C. A. L. Totten, „Our Race”, 2e serie, nummer 8, p. 218) Deze berekening als juist aannemend, brengen $1222\frac{1}{2}$ onzer jaren (dat is 1260 profetische maanjaren) geteld van het besluit van Phocas af (607 n. Chr.) dat de Kerk in de woestijn zond, ons op het jaar 1830 n. Chr., toen de Kerk opnieuw opgericht werd door middel van den Profeet Jozef Smith.

J. M. Sjodahl, *The Reign of Antichrist or The Great 'Falling Away'*, bl. 67-71.

NIEUWE RIJMPREEKJES.

No. 8. Stemmen der Stille.

Zijt ge ooit in 't nachtelijk uur ontwaakt, als alles rust en zwijgt in 't ronde, als slechts uw klokje leven maakt: een tik voor iedere seconde, een rustloos, eindeloos vertikken van dure levens-oogenblikken?

Ge merkt het haast niet, dat getik, zoo heel gewoon is 't voor uw ooren. Maar staakt het op een oogenblik, dan zult ge opeens de stille „hooren”. Vertikt uw klok het om te tikken, dan doet u 't zwijgen bijna schrikken.

Toch is 't de klok niet — 't ligt aan òns, al gaat het doorgaans nolens volens:*) 't getik, 't geratel en 't gegons van klokken, wagens, auto's, molens — wij gaan er zóó vast in verstokken, dat ons veranderingen schokken.

Daarom moet nu en dan de mensch naar buiten, ver van 't stadsgewemel, ver over de „beschavings”-grens, waar hij kan opzien naar den hemel en 't oor kan neigen om te luistren naar stemmen die rondom hem fluistren.

Naar stemmen, ook, in 't ware Zelf, waarvan de stad hem doet vervreemden; maar die daar onder 't stargewelf, in 't statig duin, langs stille beemden, uit de innerlijkste diepten lispen om ons te prijzen of te gispen.

Ge kent die stille stemmen toch? Mij zijn ze heilig, o zoo heilig! 'k Heb steeds gevoeld en voel het nóg: wie naar haar luistren wil, is veilig; hij oogst een machtig zielsgenot, want in zijn diepste Zelf spreekt . . . God!

Reympreecker.

*) Tegen wil en dank.

DE PRESIDENTEN VAN ONZE ZUSTERSHULP- VEREENIGING.

No. 4. Bathseba Wilson Smith.

(De vierde les in April).

Hare jeugd.

Bathseba Wilson Smith, de vierde Presidente der Zustershulp-vereeniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werd op den 3den Mei 1822 geboren te Shinnsten, West Virginia, als dochter van Mark Bigler en Susannah Ogden.

Bathseba Wilson Smith.

Haar vader was van Pennsylvania, haar moeder van Maryland. De scholen in hare nabijheid waren nog erg achterhoesch. Het land rondom Harrison was heuvelachtig en de wegen waren nog ongebaand; de manier van reizen was rijden met paard en rijtuig, waarin weinigen haar konden overtreffen. In haar meisjesjaren was zij godsdienstig aangelegd, beminde kunst, eerlijkheid, waarachtigheid en rechtschapenheid; ze onderhield haar geheime gebeden, trachtte opgeruimd te zijn, vlijtig en gelukkig, en had altijd een afkeer van ruwheid.

Zij hoort het evangelie.

Gedurende haar vijftiende jaar bezochten eenige Heiligen der Laatste Dagen de buurtschap; zij hoorde hen prediken en geloofde wat zij leerden. Zij wist door den Geest des Heeren, in antwoord op hare gebeden, dat Joseph Smith een Profeet van God was, en dat het Boek van Mormon een gewijd verslag bevatte.

Op 21 Augustus 1837 werd zij gedoopt; en de meeste harer huisgenooten namen ongeveer terzelfder tijd het Evangelie aan. Zij gevoelden spoedig een verlangen om met de Heiligen in Missouri te vergaderen; haar zuster Nancy en haar huisgezin verkochten have en goed en waren van plan in het najaar te gaan. Haar vader had zijne eigendommen nog niet verkocht, dus werd haar gezegd dat zij niet mee kon gaan. Dit deed haar vroeg naar bed gaan, en zij gevoelde zich zeer bedroefd. Terwijl zij weende, kwam eene stem tot haar, zeggende: „Ween niet, gij zult dit najaar gaan”. Zij was getroost en volmaakt bevredigd, en den volgenden morgen getuigde zij van wat de stem tot haar gezegd had.

In Missouri.

Spoedig daarna verkocht haar vader zijn huis, en gingen zij tot haar groote vreugde allen naar Missouri. Maar bij hunne aankomst aldaar vonden zij dat de Staat zich klaar maakte om tegen de Heiligen te strijden. Eenige nachten voordat zij Far West bereikten, kampeerden zij met een gezelschap Heiligen uit het Oosten, maar zij raakten elkaar kwijt toen zij met verschillende veerbooten overvoeren. Het gezelschap waarbij Zuster Bathseba en hare familieleden zich bevonden, kwam behouden op de plaats van bestemming aan, maar de anderen werden te Haun's Mill door gewapend gepeupel overvallen; zeventien werden er gedood, anderen werden gewond, en eenigen voor hun leven lang verminkt. Enkele dagen na hun aankomst in Missouri werd er een gevecht geleverd tusschen de Heiligen en het gepeupel, in hetwelk David W. Patten (een van de eerste twaalf Apostelen) gewond werd, en hij werd in het huis gebracht waar zij logeerden. Zuster Bathseba was denzelfden dag getuige van zijnen dood, en zag duizenden van het gepeupel zich in slagorde stellen tegen de Heiligen, en hoorde hun ijselijke bedreigingen, en woest geschreeuw, toen de Profeet Joseph en zijne broederen hun kamp werden binnengevoerd. De Profeet, de Patriarch en vele anderen werden gevangen gezet; en de Heiligen moesten den Staat verlaten. In het voorjaar hadden zij, te Quincy, Illinois, de vreugde, den Profeet en zijn broederen weer in hun midden te hebben.

Haar Huwelijk.

In het voorjaar van 1840 verhuisde de familie van Zuster Bathseba naar Nauvoo, waar zij veel in de gelegenheid was den Profeet Joseph te hooren prediken, en zij trachtte goed profijt te trekken van zijn leeringen, en ook ontving zij vele getuigenissen van de waarheden die hij onderwees. Op 25 Juli 1841 huwde Bathseba met George A. Smith, toen de jongste van de twaalf Apostelen. Ouderling Don Carlos Smith (een broeder van den profeet) voltrok het huwelijk. George A. Smith was een neef van den Profeet Joseph. Op 7 Juli, 1842, werd hun een zoon geboren, die George Albert genoemd werd. Twee maanden daarna ging haar echtgenoot „George A”. zooals de Heiligen hem graag noemden, op zending naar de Oostelijke Staten. In het najaar van 1843 ontvingen George A. en Bathseba hunne Tempel-zegeningen en werden zij vereenigd in de heilige orde van het celestiale huwelijk. Zuster Bathseba was er bij dat de Profeet Joseph den Twaalven de plicht en de verantwoordelijkheid opdroeg van de verordening der begiftigingen en verzegeling voor de levenden en de dooden. Zij en haar echtgenoot kwamen dikwijls met Joseph en anderen, die hun begiftigingen ontvangen hadden, te samen, in een bovenkamer voor dat doel toegewijd en bad herhaaldelijk met hen in die vergaderingen.

Verdreven van huis.

In 1846 verliet George A. Smith met zijn huisgezin Nauvoo om naar het onbekende Westen te gaan, daar zij verbannen waren ter wille van het Evangelie. „Het zal ondoenlijk zijn”, schrijft Zuster Smith, „te beschrijven hoe wij reisden door sneeuw, wind en regen, hoe er wegen gemaakt moesten worden, bruggen gebouwd en vloten in elkaar gezet; hoe onze arme dieren, die slechts karig voedsel kregen, dag aan dag moesten slepen, of hoe wij leden van ontbering, ziekte en dood. Maar de Heere was met ons; Zijne macht werd dagelijks openbaar gemaakt

„Wij kwamen in October 1849 in de Grootte Salt Lake Vallei aan, na gereisd te hebben over onvruchtbare woestijnen en vlakten, over hooge bergen en door diepe bergpassen, sommige stroomen overvarende en anderen doorwadende, maar nu werd alles vreugde.”

Zuster Bathseba ging naar het huis van haar zuster, en o! hoe behagelijk scheen het haar toe om weer eens in een aangename kamer met een vlamvend vuur in den haard te zijn waar de ruwe rukwinden van de bergen of de wilde woestijn-stormen haar niet konden bereiken.

In Maart 1850 verhuisde Zuster Bathseba naar haar eigen huis, en in December van dat jaar werd haar echtgenoot George A. Smith geroepen om naar het zuiden, twee honderd vijftig mijlen van Salt Lake City, te gaan om daar eene nederzetting te stichten.

Zuster Bathseba zegt van haar huis: „Het was geriefelijk, en wij waren zoo gelukkig. Wij hadden veel ruimte. Mijn zoon en dochter hadden er veel genoeg in om hunne speelmakkers dikwijls op bezoek te hebben, en hielden zich bezig met het lezen van nuttige boeken, zingen, muziek, dansen, enz. Mijn zoon bespeelde de fluit, en was een goede trommelslager. Mijn zoon en dochter waren goede zangers; zij maakten ons huis vroolijk met zang en scherts.” In 1860 werd deze zoon op zending gezonden naar de Moqui Indianen. Hij stelde er veel belang in en leerde de nieuwe taal. Na door de autoriteiten voor die zending terzijde gezet te zijn, vertrok hij op 4 Sept. 1860, en had ongeveer zeven honderd mijlen gereisd, toen hij op 2 Nov. 1860 vermoord werd door de Navajo Indianen.

In 1873 maakte Zuster Bathseba een reis met haar echtgenoot en Pres. Brigham Young en gezelschap naar de Colorado-rivier en op de Rio Virgen tot aan Shonesburg. In 1872 maakte zij een anderen toer met Pres. Young en gezelschap toen zij St. George, Virgen City, Long Valley en Kanab bezochten. In 1873 ging zij weer mede met haar echtgenoot en Pres. Young en gezelschap, en brachten zij den winter door te St. George.

Gedurende deze reis bezocht Zuster Bathseba verscheidene vergaderingen van de zusters en keerde in April 1874 terug naar huis.

Zij had de Heiligen zoover in het zuiden bezocht als waar de

Rio Virgen en de Colorado rivier zich vereenigen, had de nederzetting van de Muddy bezocht en ook de Heiligen zoover in het noorden als Bear Lake (Beer-meer) en Soda Springs (Soda-bronnen).

Op die reistochten werden zij dikwijls door muziek-korpsen begroet, en door duizenden kinderen die banieren en vlaggen droegen, en welkomstliederen zongen.

Haar publieke werk.

Zuster Bathseba W. Smith behoorde tot de eerste Zustershulpvereeniging, die te Nauvoo op 17 Maart 1842 opgericht werd, en was aanwezig toen die georganiseerd werd door den Profeet Joseph Smith. In Utah was zij jarenlang eerste raadgeefster van Presidente Rachel Grant in de Zustersvereeniging van de dertiende Wijk, te Salt Lake City; zij was eene raadgeefster van Mary T. Horne in de *General Retrenchment Association* in de Veertiende Ward, en was penningmeesteres van de Hulpvereeniging van den Salt Lake „Ring”.

Tempel-werkzaamheden.

Zij deed dienst als Priesteres in den Tempel te Nauvoo onder de leiding van den Profeet, en ook deed zij vele jaren dienst in de heilige verordeningen van het *Endowment House* in Salt Lake City.

Zij werd later verordening-werkster in den Logan Tempel en deed het verscheidene jaren, en toen de Salt Lake Tempel in 1893 klaar was, werd zij gekozen als een van de dienaressen in dat heilige gebouw. Op 30 Juni 1893 werd Zuster Zina D. H. Young door President Lorenzo Snow en zijn helpers aangewezen en ter zijde gezet om de zorg op zich te nemen van de vrouwenafdeeling in den Zoutmeertempel met Bathseba W. Smith als haar eerste en Minnie J. Snow als haar tweede helpster. Tengevolge van de ziekte van Zuster Young, viel het lot om te presideeren over de Zusters in den Tempel spoedig op Zuster Bathseba, eene positie die zij tot aan haar eigen dood behield. In 1887, toen Zuster Zina D. H. Young presidente werd van al de Zustershulpvereenigingen in de Kerk, werd Zuster Bathseba gekozen als haar tweede raadgeefster, welke positie zij vervulde tot aan den dood van Zuster Young.

De „Uitverkoren Vrouwe”.

Bij eene vergadering door het eerste Presidentschap en de Apostelen op 31 October 1901 te Salt Lake City gehouden, werd Zuster Bathseba W. Smith gekozen om presidente van de Zustershulpvereeniging over de geheele wereld te zijn. Deze aanstelling werd bekrachtigd door de éénstemmige verkiezing van 10.000 Heiligen op 10 November 1901, in een conferentie vergaderd.

Deze positie hield zij met eere tot aan haar dood op 20 Sept. 1910.

De liefde die haar echtgenoot haar toedroeg is spreekwoordelijk geworden. Voor haar, in zekeren zin, is dit de lieflijkste hulde die haar gebracht kon worden. Maar een nog verhevener, heiliger liefde scheen om hare tegenwoordigheid te zweven. Een klein kind zeide eens: „Als ik naar Zuster Bathseba kijk, zie ik haar niet met haar hoed op; ik zie haar zoo als zij er uit zal zien als zij de kroon draagt die op haar wacht.” Dat is de indruk die haar gezicht, haar zachte stem en manieren maakten.

VRAGEN.

1. Wat is voor u het belangrijkste voorval in het vroege leven van Zuster Smith?
2. Hoe en wanneer nam zij »de Waarheid« aan?
3. Verhaal de geschiedenis van de verhuizing der familie naar Missouri.
4. Beschrijf de hartbrekende tooneelen van die reis.
5. Welke belangrijke voorvallen kunt gij verhalen van haar huwelijks- en familie-leven?
6. Noem eenige voorvallen op hun reis op over de vlakten naar »de Vallei«.
7. Hoe zoudt ge Zuster Smith als eene moeder rangschikken en waarom?
8. Beschrijf eenige van de reizen door Broeder en Zuster Smith gemaakt in gezelschap van hun grooten vriend Brigham Young.
9. Wat kunt gij zeggen van Zuster Smith's werkzaamheden in den Tempel?
10. Bespreek haar openbare werkzaamheden.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Amsterdamsch District.

Vrijdagavond 17 April a.s., des avonds om 8 uur zal de halfjaarlijksche conferentie van het Amsterdamsche District aanvangen. Deze eerste bijeenkomst zal een openbare godsdienstoefening zijn, waarin verschillende zendelingen het woord zullen voeren.

Zaterdag d.a.v. om 10 uur v.m. Zendelingenbijeenkomst.

Zaterdagavond, 8 uur, ambtenaars- en ambtenaressenvergadering voor alle vertakkingen in het district. Alle leiders en leidsters, alle werkers en werksters, alle leeraars en leeraressen, heel de priesterschap en al de zendelingen worden daar verwacht.

Zondagmorgen 10 uur en Zondagavond 7 uur, groote openbare bijeenkomsten.

Zondagmiddag, bij gunstig weer (op uur en plaats die des morgens afgekondigd zullen worden) groote openluchtvergadering, met medewerking van het Amsterdamsche Zangkoor.

Maandagavond 8 uur, programma onder leiding der O.O.V.

Allen vriendelijk uitgenoodigd.

VAN DE REDACTIE.

Natuurrampen.

Terwijl wij dit schrijven is heel de beschaafde wereld bewogen van deelneming met de vreeselijke ramp, welke Managua, de hoofdstad van Nicaragua, heeft getroffen. Woorden schijnen bij zulke gelegenheden wel zinledig en troost haast een bespottung. Toch moeten wij uit rampen als deze enkele lessen trachten te putten, want dit kan ten minste van tegenspoed gezegd worden, dat hij ons nuchterder doet denken over het doel van ons leven en ons leert het stoffelijke minder op den voorgrond te zetten.

De vraag wordt dikwijls gesteld, en met alle noodige eerbied, hoe het mogelijk is dat een liefhebbende en al-machtige Voorzienigheid zulke teisterende gebeurtenissen beschikt of toelaat. Misschien is het een onzer eigen geliefden die ons ontrukkt wordt; misschien is het iemand die heel slecht gemist kan worden en wiens heengaan heel onverwacht kwam. Waarom is het, zoo vraagt men zich onwillekeurig af, dat bij voorbeeld een teederminnende vader of moeder in een gezin het lot treft, terwijl de dronkenlap, wiens leven hemzelf en anderen tot last is, tegen alles bestand schijnt te zijn?

Natuurrampen kiezen hun slachtoffers niet uit degenen die naar het ons toeschijnt het verdienen. Heel dikwijls schijnen de boosdoeners voorspoed te hebben en worden de deugdzamen door de slagen van het lot getroffen. De vloed maakt geen onderscheid; de overstroming verzwelgt zoowel het kerkgebouw als het hol der ongerechtigheid. Het is gebeurd dat schoolgebouwen, gevuld met onschuldige kinderen, weggeslagen werden, terwijl bierbrouwerijen hoog en droog stonden. Als de bijzonderheden van de ontzettende ramp, die Managua verwoestte, ons bereiken, zullen er hoogstwaarschijnlijk dergelijke „grillen van het lot” openbaar worden. Honderden brave menschen zijn omgekomen, maar bandieten bleven gespaard. (Een aantal plunders, zoo luiden de berichten, zijn reeds volgens het standrecht doodgeschoten). Hoe rijmt men zoo iets met een liefderijk albestuur?

Ons menschelijk rechtsbegrip eischt dat de schuldigen en de onwaardigen dienen te lijden en dat het den verdienstelijken wèl dient te gaan. Allicht trachten wij onszelven diets te maken dat dit werkelijk zoo is. Wij verkneukelen er ons in wanneer een

boosdoener krijgt „wat hij verdiend heeft”, maar wij moeten bekennen dat op de keper beschouwd dat toch maar uitzonderingsgevallen zijn. Was het waar dat de rechtvaardige niet verlaten werd en dat de goddeloozen de straf voor hun verkeerd-doen opliepen, dan zou misschien de wereld met rassche schreden beter worden, want dan zou het menschdom gauw leeren dat het de moeite loonde, goed te wezen. Maar wij komen voortdurend voor voorbeelden te staan, dat de goddeloozen op rozen wandelen en brave menschen klappen krijgen, en de menschelijke geest vindt het moeilijk, het „waarom” van het plan te zien.

Inderdaad is het vruchteloos, uit ons beperkt menschelijk oogpunt, te probeeren de wegen van den Almachtige te verstaan of aardsche moeite en last met goddelijke wijsheid en barmhartigheid te doen stroken. Wij kunnen echter wel zien dat wat wij ongelukken noemen in werkelijkheid geen ongelukken kunnen zijn, want anders zouden zij niet toegelaten worden. Sterven is een natuurlijk proces; vroeg of laat moeten wij er allen kennis mee maken, en het is niet van zooveel gewicht wanneer dat wezen zal. Onze vrees voor den dood vloeit voort uit onze overgrootte eigenliefde en de fysieke afkeer van lijden na dit leven. Als wij gelooven dat het toekomstig leven beter is dan dit leven, dan ligt het voor de hand, dat wij verlangend dienen te wezen om over te gaan en dat onze geliefden overgaan naar de „andere zijde”.

Het is alleen maar onze aardsche aan-het-stof-gebondenheid die den dood als een ramp beschouwt. Veel van het gerouw over onze overledenen is zelfzuchtig; het is ons eigen lichamelijk verlies dat ons grieft. Daarom is het, zooals Pope zegt, dat het ons zooveel makkelijker valt het ongeluk van anderen te dragen dan ons eigen. De nieuwsberichten melden dikwijls dat honderden en duizenden menschelijke wezens weggevaagd zijn door overstromingen, hongersnood of pestilentie in China, Indië of een ander vergelegen land, zooals nu in Nicaragua door een aardbeving, maar die rampen — hoewel ze voor een poos onze deelneming gaande maken — hebben te ver weg plaats om ons diep en blijvend te ontroeren. Pas als zij op eigen bodem plaats grijpen, treffen zij ons heel gevoelig.

Als wij het goed bedenken zijn rampen louter de een of andere straf van natuurwetten waaraan wij niet gewoon zijn. Jaarlijks sterven er duizenden aan longontsteking en tering. Toch raakt ons dat niet zoo levendig, want wij zijn er zoo aan gewoon dat wij niet beseffen hoe vreeselijk het is. Hoe groot het lijden en het verlies aan menschenlevens te Managua ook zijn moge, is het welbeschouwd gering als men het vergelijkt bij de verwoesting die tien of meer volksziekten ieder jaar aanrichten — volksziekten die voorkomen konden worden. Misschien is dat een der lessen, die wij uit zulke rampen moeten leeren. Hare afschuwelijkheid diende ons te leeren hoe veel afschuwelijker de euvels zijn waarin

wij ons kalmpjes schikken in ons gewone leven. Zij dienen in ons te doen opleven het voornemen om die verraderlijke euvels te bestrijden, welke wij altoos bij ons hebben. In dagen van voorspoed dienen wij te trachten ons voor te bereiden op de dagen van tegenspoed. Tijdig voorkómen is oneindig beter dan het geneesmiddel dat te laat komt.

Een zeer droevige zijde van zulke groote rampen als deze is het feit dat zij het menschedom zoo onevenredig treffen; de natuurkrachten koelen, naar het schijnt, hun spijt op ééne landstreek, terwijl anderen ongedeerd blijven. Maar zij die gespaard blijven kunnen meehelpen het lot der getroffenen te verzachten. Rampen als de hierbesprokene hebben de weldadige uitwerking, dat zij het gemeenschapshart van het menschedom aanraken en een medelijden en medegevoel tot handelen aandrijven, die de mooiste kentekenen onzer beschaving zijn. De geschiedenis bewijst dat voorspoed nadeelig is voor de meeste menschen en dat er tegenspoed noodig is om het beste dat in hen is te ontwikkelen.

En zou de Voorzienigheid het aardsche leven van ons enkelingen wel zóó gewichtig achten als wij soms, in onzen eigenwaan, wel denken? Als wij op het zand bouwen moeten wij het natuurlijke risico aanvaarden dat daarmede gepaard gaat. God kan ten onzen gunste geen bijzondere beschikking maken; wij moeten staan of vallen volgens de algemeene Wet. Ons eigen persoonlijk en individueel gemak en welvaren is ondergeschikt aan het groote doel waarvoor het heelal geschapen werd en in stand gehouden wordt. Het schijnt een wreed systeem, maar als wij tegen het goddelijke plan ingaan, worden wij opgeofferd en uitgeworpen, hoewel wij vaak in de verste verte niet zien kunnen waarin wij overtreden hebben. Het schijnt dat wij schokken noodig hebben om tot bezinning gebracht te worden. Wij gaan te veel denken en werken langs stoffelijke en wereldsche lijnen en moeten met ruwe hand wakker geschud worden om te leeren zien dat die dingen eigenlijk maar bijkomstige dingen zijn.

K.

ONDERWERPEN VOOR HET HUISBEZOEK VOOR MEI. *)

Voor de Broeders.

Levende en levenbrengende invloed.

In Ezechiël 47, het negende vers, staan deze merkwaardige woorden: „*En het zal leven, alles, waarhenen deze beek zal komen*”. Hier in Nederland, een waterland van den eersten rang (bijna hadden wij geschreven: „van het eerste water”) kunnen wij ons heel moeilijk voorstellen hoe dood en droog en troosteloos

*) De onderwerpen voor April zijn getypt aan de gemeenten toegezonden.

het land is dat daar tusschen Jeruzalem en de Doode Zee ligt. Zij die daar gereisd hebben, vertellen dat het gebrek aan rivieren en beken daar pijnlijk aandoet. Gloeiende, drooge, doode heuvels. Diepe ravijnen waardoor geen water stroomt. Daarom is de verzekering van het tekstwoord zoo verfrisschend. Alleen één indrukwekkende geul bevat een armzalig stroompje. Dat is de plaats waar Elia door de raven gevoed werd. In het mooie verhaal, dat de Bijbel daarvan geeft, komt deze vertwijfelende zinsnede voor: „En het geschiedde dat de beek uitdroogde”.

Dat teekent dat land. Daar heeft men behoefte aan beken en rivieren. Het is tevens een treffend beeld van de hedendaagsche wereld, die behoefte heeft aan vernieuwing en reiniging. En de invloeden, die dat moeten bewerken, hebben haar oorsprong bij den levenden God. Daarom dient de Kerk onze hartgrondige ondersteuning te hebben. De Kerk, als een levenbrengende rivier, kan leven brengen tot de naties der aarde. Rusland tracht God uit te schakelen, blind voor het droevige historische feit dat de Godlooze bladzijde van Frankrijk's geschiedenis een der treurigste is, doch tevens een welsprekend argument voor Gods onschendbaar plaatsrecht in het nationale leven. Evenwel — op de keper beschouwd is dit een persoonlijk vraagstuk. De ware vruchten der Kerk zijn mannen en vrouwen die veranderd en vervormd zijn. Naties worden niet als naties veranderd en vervormd. Nieuwe naties vormt men door nieuwe burgers te vormen.

Het volle Evangelie biedt lichamelijke gezondheid aan door het woord der Wijsheid. Het streeft naar bezitsgelijkheid, „gemeenschap van goederen”, iets dat vast komen zal. Gedeeltelijke bezitsgelijkheid is er reeds in de tiendwet. (En tusschen haakjes: de tiendwet is een voorbereiding op de volle wet; wie „over weinig” niet getrouw is geweest, hoe zal die „over veel” gezet kunnen worden?) En het Evangelie biedt aan de naties tevens een zuiver Godsbegrip aan — drie doeltreffende „geneesmiddelen” voor een door en door zieke wereld.

Voor de Zusters.

De lagere en de hoogere wet.

Eenigen tijd geleden stond er in een buitenlandsch blad een verslag van een aanhoudingsgeval dat — hoe ernstig en treurig de zaak zelve ook was — belachelijk was in hooge mate. Het tragische verhaal eindigde met de „verblijdende” woorden dat een gelukkige samenloop van omstandigheden openbaar was geworden: het slachtoffer had dienzelfden dag groote geldswaarden in een brandvrije kluis weggeborgen en daarom „niets verloren dan zijn leven”.

Enkel zijn leven maar: dat was alles. Wat een geluk! Hij had een briefje van twintig kunnen verliezen!

Dit is Gods wereld. Laten wij niet probeeren haar mee te nemen of te versjouwen. Waar Hij haar geplaatst heeft is ze goed geplaatst. O zeker, die wereld is vaak tragisch, graven zijn er op en rouw en smart. Maar ze is nog niet afgewerkt en wij moeten iets dat niet afgewerkt is niet veroordeelen. Er is nog heel wat aan te doen.

Wij herhalen: *dit is Gods wereld*. Wij zijn maar rentmeesters en rentmeesteressen. Hij vraagt om offers en zegt: „Berooft Mij niet.” Toen de eerste collecte geschiedde in de woestijn voor den Tabernakel, brachten de Israëlieten onder groot gejuich een som bijeen die heden ten dage meer dan vijf miljoen gulden bedragen zou. Toen het gebod van Joas uitging om den tempel te repareren, vulde het volk opnieuw een groote kist met geldstukken, die door twee personen gedragen moest worden. Eenzelfde overvloed zouden wij ook thans kunnen hebben als Gods voorschrift ten volste nageleefd werd.

Als er een volk Gods is op aarde, wordt dat volk getoetst, ook financieel. Wie niets af kan staan voor het Koninkrijk Gods is nog lang niet geschikt voor de gemeenschap van goederen, die op komst is. Gods voorschrift: een tiende onzer inkomsten, is een voorbereiding op de hoogere wet. Wie verwacht eenmaal in de voorspelde goederengemeenschap te zullen leven, maar nu de tiendewet niet eert, zal bedrogen uitkomen. De „lagere” wet is een inleiding tot de „hoogere”. Zij *toetst* ons. Zij *toetst* ons. God hangt niet af van onze bijdragen. Hij heeft genoeg. De aarde is des Heeren. Maar Hij wacht op *onze medewerking*.

God wil de schatten, die in ons sluimeren, te voorschijn brengen. Zullen aardsche schatten, zullen enkele guldens dat verhinderen? Er is geen verborgen waarde in de menschelijke ziel, die onzichtbaar is voor onzen God. Ieder leven kent Hij. Hij ziet den man der toekomst in de onverschillige knaap van heden. Hij zag Paulus in Saulus. Hij zag Mattheüs in den verachten tollenaar. Hij zag Petrus in den nederigen visscher. Hij zag een liefvallige vrouw in de arme Maria Magdalena. Hij zag veel goeds in den rijken jongeling, maar zelfzuchtige geldliefde verhinderde de ontwikkeling van dat goede.

Hij kent ons. Hij *toetst* ons. Hij wil Zijn rijkdom met ons deelen — wij hebben weinig, maar zijn wij ervan doordrongen dat ook dat weinigje eigenlijk niet het onze is, maar het Zijne? Hij *toetst* ons als rentmeesters en rentmeesteressen. Zijn wij getrouw over weinig?

De redenen des Heeren zijn reine redenen, zilver gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zeven maal.

ZENDINGSNIEUWS.

Verplaatsingen.

Ouderling Armond H. Thompson is van Rotterdam Overmaas naar Schiedam verplaatst; Ouderling Alton R. Pugh, gemeente-president te Delft, is verplaatst naar Dordrecht en aangesteld als gemeente-president aldaar; Ouderling Cloyd C. Galbraith is van Groningen verplaatst naar Delft, waar hij de leiding van de Delftsche gemeente neemt; Ouderling Geert Boekweg is van Groningen naar Almelo verplaatst; Ouderling Morris Cundick is van Almelo verplaatst naar Gouda, en aangesteld als gemeenteleider der Goudsche gemeente; Ouderling Herman Bell, gemeentepresident te Gouda, is verplaatst van Gouda naar Rotterdam; Ouderling Johannes van Katwijk is verplaatst van Gouda naar Leiden; Ouderling Max R. Warner is van Leiden naar Arnhem verplaatst; Ouderling John L. Spitters, Arnhemsche gemeentepresident, is van Arnhem verplaatst naar Amsterdam (Over 't Y) waar hij aangesteld is als gemeentepresident. Ouderling June W. Wayment, gemeentepresident te Amsterdam (Over 't Y) is verplaatst naar Amsterdam; Ouderling Wilson Poulter is van Den Haag naar Schiedam verplaatst en aangesteld als gemeenteleider aldaar; Ouderling Everette van Orden is verplaatst van Den Haag naar Rotterdam; Ouderling Kenneth S. Hancock, gemeenteleider te Schiedam, is van Schiedam naar Den Helder verplaatst waar hij de leiding van de Heldersche gemeente neemt. Ouderling John G. De Gooyer is verplaatst van Schiedam naar Gouda en Ouderling D. Hubert Christensen, te Arnhem werkzaam, is aangesteld als president van de Arnhemsche gemeente.

Aangekomen.

Op 28 Maart j.l. is Ouderling W. Rulon Lee uit Ogden, Utah, te Rotterdam aangekomen om zijn zendingswerk hier in dit land aan te vangen. Rotterdam Overmaas is hem aangewezen als eerste arbeidsveld.

Overleden.

Dulleard. — Te Delft is den 8sten April 1931 overleden Wilhelmina Dulleard, geboren Hijnes, dochter van Jan Hijnes en Cornelia de Bruijn. Zij werd op 18 Juni 1854 geboren te Vrijenban, Z.H., en op 21 Maart 1912 te Rotterdam gedoopt door Ouderling J. M. Grant, die haar ook bevestigde.

Zaterdag 11 April werd het stoffelijk overschot van zuster Dulleard ter aarde besteld op de Algemeene Begraafplaats te Delft. De zendingspresident hield een waardeerende toespraak bij de groeve tot familieleden en geloofsgenooten en wijdde tevens de laatste rustplaats toe.

Bijzondere Bijeenkomst te Groningen.

Donderdag 16 April, des avonds om 8 uur, zal in de gewone zaal aan de Poelestraat te Groningen eene bijzondere openbare bijeenkomst gehouden worden. De zendingspresident en zendelingen uit andere steden zullen dien avond spreken.

Leuze van de Zustershulpvereniging. (1931)

Ons doel en streven is een volle waardeering en ondersteuning van al onze ambtenaren en ambtenaressen, leiders en leidsters. Zij werken voor ons, laat ons voor hen werken.

HET ZONNETJE VAN BINNEN.

Het zonnetje schijne zoo helder als ooit,
 Het koestere heuvels en dalen,
 En alles, waarmede de schepping zich tooit,
 Vergulde het met zijne stralen;
 De schoonste zomerzonneshijn
 Vervroolijkt hart noch zinnen,
 Wanneer wij niet vervroolijkt zijn
 Door 't zonnetje van binnen.

Maar ook als het oog op het donker gelaat
 Der schepping geen vreugde ziet blinken,
 De regen en wind op de vensteren slaat
 En ramen en ruiten rinkinken,
 Men heeft er last noch hinder van
 In stille huisgezinnen,
 Wanneer men zich verkwikken kan
 Aan 't zonnetje van binnen.

Of ook als des avonds de dagtoorts verflauwt,
 Tot ze onder de kim is gedoken,
 En 's winters al vroeg de schemering grauwet
 En 't kunstlicht moet worden ontstoken;
 Wij zien den nacht met goeden moed
 Zijn donker pad beginnen,
 Wanneer het niet ontbreekt aan gloed
 Van 't zonnetje van binnen.

Maar wien het ontbreekt aan dat innerlijk licht,
 U koestert en kleurt het de rozen,
 Melieve! die op uw blijmoedig gezicht
 In voor- en in tegenspoed blozen!
 't Is alles ijdel wat men ziet
 En wij in 't stof beminnen;
 Maar wat ons altoos overschiet
 Is 't zonnetje van binnen.

Molster.

LEZEN, SPREKEN EN SCHRIJVEN.

*Reading makes a full man, conversation
 a ready man, and writing an exact man.*

Lord Bacon.

Het lezen voedt een schoon verstand,
 Waaraan niet licht iets goeds ontglipt;
 Het spreken maakt het bij-de-hand;
 Het schrijven net en stipt.

Nic. Beets.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR MEI 1931

AVONDMAALSVERS.

Weer staat de tafel hier gereed
 Van Hem, die voor ons allen leed,
 Elk hart belijdt, elk vroom gemoed,
 Geloof in Zijn verzoeningsbloed.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

Exodus 20 : 12

„Eert uwen vader en uwe moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat U de Heere God geeft.”

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 3 Mei. „De Zaligsprekingen.”
 „Gehardheid.”
 Het Nieuwe Testament.
- 10 Mei. „Waarom ik mijn Moeder liefheb.”
 Een meisje.
 „Hoe mijn Moeder mij helpt mijn verplichtingen in mijn quorum te vervullen.”
 Een jongen uit de Aaronische Priesterschap.
- 17 Mei. „Abinadi.”
 „Alma's bekeering.”
 Boek van Mormon.
- 24 Mei. „Tempel-bouwers.”
 „Persoonlijkheid der Godheid.”
 Evangelie-leer.
- 31 Mei. „Getuigen van het Oude en het Nieuwe.”
 „Abraham . . . vader der geloovigen.”
 Oude Testament.
- Uw Zondagsschool-president kan U verdere inlichtingen geven.

INHOUD.

De 1260 dagen in de Johannes- openbaring	113	Onderwerpen voor het Huis- bezoek voor Mei	123
Nieuwe Rijmpreekjes	115	Zendingsnieuws	126
De Presidenten van onze Zustershulpvereniging	116	Het zonnetje van binnen	127
Conferentie-aankondiging	120	Lezen, spreken en schrijven	127
Van de Redactie:		Zondagsschoolwerk v. Mei 1931	128
Natuurrampen	121		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.